

מסכת זבחים

פרק יא

דיני דם חטאת:

- א. חומר בחטאת הבהמה משאר קדשי קדשים, שדם חטאת הבהמה שניתז על הבגד מן הכלי שקבל בו הדם - טעון כיבוס בעזרה.
- ב. אחד הבגד ואחד השק - טעונין כיבוס.
- ג. דם חטאת הנאכלת או דם חטאת הנשרפת - טעון כיבוס.
- ד. חטאת שנפסלה - אין דמה טעון כיבוס, ואפילו נפסלה לאחר זריקת הדם.
- ה. דין כיבוס הוא רק על מקום הדם ולא על כל הבגד.
- ו. דין כיבוס הוא רק על דם שנתקבל בכלי שרת וראוי להזיה.
- ז. אין טעון כיבוס אלא כלי שראוי לקבל טומאה וראוי לכיבוס.
- אבל אם ניתז על כלי עץ או כלי מתכת - אינו טעון כיבוס, כי שלא ראוי לכיבוס, אלא מגרדם.
- ח. ניתז על עור בהמה שלא הופשט - אינו טעון כיבוס, לפי שאינו מקבל טומאה.
- ט. ניתז לאחר שהופשט -
1. דעת רבי אליעזר: אינו טעון כיבוס, שהרי עתה אינו ראוי לקבל טומאה.
 2. דעת רבי יהודה: טעון כיבוס, שהרי הוא ראוי לקבל טומאה אפילו בלי כוונה לעשותו בגד.
- י. בגד שניתז עליו דם החטאת ויצא מחוץ לעזרה - מכניסו לעזרה ומכבסו שם, נטמא חוץ לעזרה - קורע את רובו כדי שיטהר ומכניסו ומכבסו בפנים.

דיני בליעת בשר חטאת:

- א. כלי חרש שבשל בו חטאת - טעון שבירה בעזרה.
- ב. כלי מתכות שבישל בו חטאת - טעון מריקה ושטיפה במים בעזרה.
- ג. המריקה בחמין והשטיפה בצונן במים, המריקה מבפנים והשטיפה מבחוץ.
- ד. השפוד והאסכלה מגעילן במים חמים על גבי האש ואחר כך מדיחן.
- ה. כלי חרס שבישל בו החטאת ויצא - מכניסו ושוברו בפנים, נטמא בחוץ - נוקבו בכדי שרש קטן כדי שיטהר ומכניסו ושוברו בפנים.
- ו. כלי מתכות שבישל בו ויצא חוץ לעזרה - מכניסו ומורקו ושוטפו בפנים, נטמא בחוץ - פוחתו ומכניסו בפנים ומורקו ושוטפו בעזרה.
- ז. נגע בשר חטאת ברקיק ונבלע במקצתו לא נתקדש כולו אלא חותך מקום הבליעה.
- ח. כל הדינים האמורים הם גם בקדשי ובקדשים, וגם בקדשים קלים רק לשיטת ת"ק.
- ט. כלי שבישל בו קדשים וחולין או קדשי קדשים וקדשים קלים:
אם יש בהן בנותן טעם - הרי הכל נאכל כחמור שבהן וטעון הכלי מריקה ושטיפה.
ואם לא נתן טעם זה בזה - אין הקלין נאכלין כחמורים ואינן כמותן לכל דבר, אבל הכלי טעון מריקה ושטיפה.